

РЕШЕНИЕ

№ 3987

гр. София, 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 17.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **11567** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 80 от Закона за държавната собственост /ЗДС/. С решение №13905/10.11.2020г. по адм.д.№8348/2020г. по описа на ВАС-Четвърто отделение е отменено решение №1457/28.02.2020г. по адм.д.№13763/2019г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане на друг състав на същия съд. Производството е образувано по жалба на Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. срещу Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на област С., с която, на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, се изземва от жалбоподателите недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерство на външните работи /МВнР/, представляващ апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4. Жалбоподателите излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, тъй като оспореният административен акт има за адресати седем лица, а уведомлението по чл. 26, ал. 1 от АПК е изпратено само на един от тях, като в него не е посочен и изискуемият от този текст на АПК срок, в който актът следва да бъде издаден; като не е спазен и срока по чл.26, ал.1 и чл.57, ал.1 АПК за издаването му. Сочат се нарушения при връчването на заповедта. Твърди се, че жалбоподателите са в имота на правно основание, доколкото с писмо №Б-09-00-90/04.03.1991г. от директора на Б. е дадено съгласие Г. Х. да закупи ведомственото жилище, в което е настанен и своевременно е заплатена определената от Б. сума; като към настоящия момент

наемните правоотношения по отношение на имота не са прекратени по реда на чл.24, ал.3 във вр. с чл.239 ЗЗД. Иска се Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. на областния управител на област С. да бъде отменена.

В съдебното заседание жалбоподателите Р. А. Х., А. Г. Х., В. Г. П. и В. Д. П., чрез процесуалния им представител адв. Я. и в представена по делото писмена защита, поддържат жалбата.

Жалбоподателите А. В. П., П. Х. Б. и Д. П. Б., р.пр., не се явяват в съд.з., не изпращат предсатвител и не ангажират становище по делото. Претендират за направените по делото разноски.

Ответникът Областният управител на област С., чрез процесуалния си представител юрк. Т. в съд.з. и в представен по делото отговор на жалбата, оспорва същата като неоснователна. Претендират юрисконсултско възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованата страна – Министерът на външните работи, чрез юриск.Я. в съд.з. и в представена от нея писмена защита, оспорва жалбата. Претендра юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, след като обсъди изложеното в жалбата, становищата на страните, задължителните указания на ВАС в решение №13905/10.11.2020г. по адм.д.№8348/2020г., прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед №3157 от 24.12.1987 г. на директора на Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус /Б./, на основание чл. 18 от Закона за наемните отношения /отм./, Г. К. Х. с четиричленното му семейство е настанен във ведомствено жилище на Б., находящо се в жилищен блок 208А,[жк], [населено място]. Посоченият апартамент представлява имот - частна държавна собственост, съгласно Акт за държавна собственост № 3688 от 1990 г., като правата за стопанисването и управлението му са предоставени на Б.. Впоследствие, на основание ПМС № 252/05.11.2001 г., за имота е издаден нов А. № 03518 от 11. 12. 2003г., одобрен от бивш Областен управител на Област С., с предоставени права за управление на Министерство на външните работи. С Решение № 103 на Бюрото на Министерски съвет от 10.05.1990г. е дадено съгласие за еднократно изключване на 110 апартамента от фонда на основните средства на Б., които да се продадат по установения ред на наемателите - български граждани, живеещи продължително време в тях. С писмо № Б-09-00-90 от 04.03.1991г. на директора на Б. е дадено съгласие за закупуване от Г. К. Х. на ведомственото жилище, в което е бил настанен. С писма изх. № Б-07-00-24/25. 02. 1992 г. и Б-07-00-35/27.03.1992г. директорът на Б. е уведомил Столична община, че с разпоредбите на чл. 4, ал. 2 от ПМС № 127/20. 12. 1974 г. във връзка с § 1 от ПМС № 26/06. 02. 1992 г. е установена абсолютна забрана за продажба или замяна на жилищни имоти, включени в основните средства на Б.. В съответствие с това е изискано да бъдат прекратени всякакви разпоредителни действия по отношение на имоти на ведомството по висящи преписки. Не е била издадена заповед на председател на ИК на ОБНС по местонахождение на имота в съответствие с изискването на чл. 120, ал. 1 от отменената Наредба за държавните имоти, действаща до 27.09.1996г., за покупко-продажба на цитираното по-горе жилище, съгласно която Г. К. Х. да е бил определен за купувач.

След смъртта на Г. Х. през 1994 г., съпругата му Р. Х., като негов наследник, е подала молба за довършване на процедурата по покупко-продажбата на процесния апартамент, на основание § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС /обн. - ДВ, бр. 87 от 2010 г./. Съгласно тази разпоредба започнатите производства за продажба на държавни ведомствени жилища, ателиета и гаражи на лица, настанени по установения ред до 1 юни 1996 г., по които има издадена заповед и извършено плащане на определената цена, се довършват в едногодишен срок от влизането в сила на този закон. С писмо № 94РР/7/11 от 26.03.2012 г. областният управител на С. област е уведомил Х., че молбата ѝ, подадена в качеството на наследник на Г. Х., не може да бъде уважена, тъй като не са изпълнени изискванията на § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС, а именно: даденото съгласие за продажба на жилището не поражда правни последици, тъй като с Решение № 166 на МС от 04. 05. 1992 г. е прогласена абсолютна забрана за продажба или замяна на жилищни имоти, включени в основните средства на Б., като е прогласена нищожност на издадените въз основа на Постановление № 1 на МС от 1991 г. разрешения от министъра на външните работи за покупка на жилища от ведомствения фонд на Б.; няма издадена заповед по надлежния ред за продажба на жилището от компетентния орган. Посочено е, че с издаването на това писмо, преписката се счита за приключена. С писмо, изх. № 06-00-12/07.08.2012 г. министърът на външните работи е отправил покана за доброволно освобождаване на апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4, тъй като няма промяна в собствеността на жилището и съответно липсва правно основание за обитаването му. Даден е двумесечен срок от получаване на писмото за изпълнение на поканата. Доколкото жилището не е освободено в посочения срок, е направено искане до областния управител на област С., с изх. № 06-00-8/11.02.2016 г. от министъра на външните работи, за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Като мотив на искането е посочен чл. 22, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост /ППЗДС/, а именно, че право за настаняване в държавни ведомствени жилища имат лицата, които са в трудово или служебно правоотношение със съответното ведомство, а госпожа Р. Х. не е служител на ведомството.

С писмо, рег. № 94РР/7/11 от 26.02.2016г., Р. Х. е уведомена, на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, че е започнало административно производство по издаване на заповед за изземване на недвижим имот държавна собственост, на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, представляващ апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4. Същото е получено от Х. на 29.02.2016 г.

В хода на административното производство е установено, че на адреса на процесния имот са регистрирани още В. Г. П. и А. Г. Х. /дъщери на Р. Х./, В. Д. П. /съпруг на В. Г. П./, П. Х. Б. /съпруг на А. Г. Х./, А. В. П. /син на В. Г. П. и В. Д. П./ и Д. П. Б. /син на А. Г. Х. и П. Х. Б./; като с Решение № III-113-98/04.05.2012 г. на СРС, 113-ти състав е прекратен гражданския брак, сключен между А. Г. Х. и П. Х. Б..

Със Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. на областния управител на област С., на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, се изземва от Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерство на външните работи /МВнР/, представляващ апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4, поради това, че лицата го държат без правно основание.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лица, които са негови адресати и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. По възражението на жалбоподателите за допуснати нарушения при връчването на заповедта, съдът намира, че последните са релевантни само при преценката за допустимостта на оспорването, но не водят до незаконосъобразност на заповедта с обратно действие. По съществото на жалбата, съдът взе предвид следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия с разпоредбата на чл.80, ал.1 от ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се държи без основание, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на ръководителя на съответното ведомство. В процесния случай заповедта е издадена именно от областния управител на област С. във връзка с мотивирано искане, изх. № 06-00-8/11. 02. 2016 г. от министъра на външните работи за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Административният акт е издаден в предписаната от закона форма.

Безспорно е установено по делото – съгласно представения акт за държавна собственост, че процесният имот е частна държавна собственост и е даден за управление на МВнР.

Безспорно е установено по делото, че в процесното жилище през 1987г. е бил настанен Г. Х. - четиричленно семейство, което съгласно служебна бележка от 07.03.1991г., е включвало Г. Х., Р. халачева, непълнолетната им дъщеря А. Х. и А. П. Г., тъща, но не и пълнолетната дъщеря В. Х..

Съгласно задължителните указания на ВАС, съдът е указал на жалбоподателите /без Р. Х./ да заявят дали ползват имота и на какво правно основание, както и дали са част от домакинството на Р. Х.; както и че ако не изпълнят тези указания съдът ще приеме, че не държат процесния имот - апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4, или го държат без правно основание. В тази връзка, не сочат, че пребивават в жилището и основание за пребиваване жалбоподателите П. Б., Д. Б. и А. П.. Жалбоподателите В. Б. и В. П. в представените по делото становища изрично сочат, че живеят в САЩ, като при пребиваването си в България обитават процесното жилище като част от домакинството на Р. Х.. Доколкото съгласно ППЗДС заповедта за настаняване има действие само по отношение на членовете на семейството, които са съпрузите и ненавършилите пълнолетие техни деца, ако не са встъпили в брак /а не на домакинството, което включва съпрузите, ненавършилите пълнолетие низходящи, възходящите и пълнолетните низходящи, които живеят с наемателя, както и братята и сестрите, които не са встъпили в брак/, настоящият съдебен състав приема, че към възникване на наемното правоотношение и към настоящия момент не са членове на семейството на настанените лица П. Б., Д. Б., А. П., В. П. и В. П., която към издаването на настанителната заповед е била пълнолетна, поради което не се е явявала член на семейството на родителите си, дори да се е била член на домакинството им. Т.е не се установява горните лица да са държали имота на противопоставимо на ответника правно основание.

По отношение на данните за адресна регистрация на горните жалбоподатели на адреса на жилището, съдът намира, че сама по себе си адресната регистрация не представлява основание за държане на имота, а обратното – извършването на адресната регистрация предполага вече възникнало вещно или облигационно

основание за това.

Както основание на което държат имота, Р. Х. и А. Х. се позовава на правата възникнали от настанителната заповед от 1987г., като членове на семейството на починалия починалия Г. Х.. Съгласно чл.29, ал.1 ППЗДС, при смърт на лицето, на чието име е издадена заповедта за настаняване, наемните отношения се прекратяват с преживелия съпруг/съпруга и/или с представителя на неговите ненавършили пълнолетие деца след изтичане на две години от смъртта. Съгласно § 65, ал.1 от ПЗР на ЗДС, лицата, обитаващи държавни ведомствени жилища, настанени по установения ред до 1 юни 1996 г., които са пенсионери или преживели съпрузи, имат право да ги ползват пожизнено при определени в закона условия; като съгласно ал.2, за това в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон лицата по ал. 1 следва да подадат заявление и декларация за обстоятелствата по ал. 1 до областния управител по местонахождение на имота - държавна собственост, или до ръководителя на ведомството, което управлява имота. Правата и задълженията на лицата по ал. 1 се определят с договор, сключен с областния управител или с ръководителя на ведомството, на което имотът е предоставен за управление при условия и по ред, определени в правилника за прилагане на закона /ал.3/. От преживялата съпруга Р. Х. такова заявление не е подадено и такъв договор не е подписан. В случая наемните правоотношения с Р. Х. са прекратени и изрично с изявление по писмо изх.№06-00-12/07.08.2012г. на министъра на външните работи. По отношение на А. Х., с навършването на пълнолетие същата е загубила качеството на член на семейството на Г.Х. и доколкото не е сред лицата по чл.29, ал.1 ППЗДС не се налага да се прекратяват наемни правоотношения с нея.

Доколкото фактическия състав по продажбата на жилището не е завършен и процедурата за това е прекратена, неоснователно е възражението на жалбоподателите, че предприетите за това действия представляват основание за жалбоподателите да държат имота.

По възражението, че не всички жалбоподатели са уведомени за започването на административното производство, съдът намира, че това не представлява съществено нарушение на порцесуалните правила, доколкото те са могли да направят възраженията си и в настоящото съдебно производство.

Предвид горните съображения заповед и при съобразяване чл.168 АПК, настоящата съдебна инстанция обоснова краен извод за законосъобразност на оспорената заповед, като издадена от компетентен по степен и място административен орган, при спазване административнопроизводствените правила и материалния закон и съответстваща на целта на закона. Т.е. жалбата срещу нея ще следва да бъде отхвърлена.

На основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК във вр. с чл.78, ал.8 ГПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника по жалбата и на заинтересованата страна ще следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер по 200лв.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. срещу Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на област С..

ОСЪЖДА Р. А. Х., с ЕГН-[ЕГН], В. Г. П., с ЕГН-[ЕГН], В. Д. П., с ЕГН-[ЕГН], А. В. П., с ЕГН-[ЕГН], А. Г. Х., с ЕГН-[ЕГН], П. Х. Б., с ЕГН-[ЕГН], и Д. П. Б., с ЕГН-[ЕГН], да заплатят солидарно на Областна администрация на област С. съдебни разноси в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. да заплатят солидарно на Министерство на външните работи съдебни разноси в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: